

17 ЮЛИ - СВ. ВЕЛИКОМЪЧЕНИЦА МАРИНА

Девојката Марина била дъщеря на езически жрец в Антиохия Писидийска (III в.). Баща ѝ я възпитал в идолопоклонство, но Господ Бог по Своята милост ѝ дал да узнае истината и я призовал при Себе Си. В това време римското правителство жестоко преследвало християните. Много от преследваните се криели по пустините и планините. А мнозина оставали в градовете и като вземали вид на просяци, стараели се да проповядват и разпространяват словото Божие. От един такъв християнин 12-годишната Марина пръв път чула за Господа Исуса Христа и сърцето ѝ се изпълнило с любов към Него. Тя много желала да получи св. кръщение, но поради гонението не е имало нито в града, нито в околностите свещеник, който да може да извърши това тайнство. Марина се оставила на Бога и очаквала Неговата воля. А между това тя не се бояла открито да изповядва името на Господа, макар и да знаела, че може да бъде подложена на гонение. Пръв неин гонител станал самият ѝ баща. Той бил ревностен поклонник на идолите и когато узнал, че дъщеря му вярва в Христа, намразил я и започнал да се отнася с нея много жестоко.

Марина вече подкарала 16-тата си година. Веднъж в околностите на града тя срещнала Олимврий, управителя на източните страни. Той идвал в техния град, за да предава на съд християните. Необикновената красота на Марина така поразила управителя, че му дошла мисъл да я вземе за жена. Той влязъл в разговор с нея, разпитал я за родителите ѝ, за нейното име и звание. Марина със скромност отговорила на всичко. Не скрила и това, че вярва в Бога на християните и че желае да се посвети на служение Нему. Като чул това, управителят веднага заповядал на войниците си да хванат Марина и да я водят след него в града, без обаче да ѝ направят някакво зло. Той се надявал лесно да склони младата девојка да се отрече от християнската вяра.

На другия ден Марина била доведена на съд. Управителят ласкаво ѝ казал: «Виждат боговете, че жалия твоята младост и

искам да те спася. Послушай ме, принеси жертва на боговете. Ще ти дам богати дарове и така ще устроя съдбата ти, че ще ти завиждат твоите връстници.»

— Аз се научих да изповядвам Отца и Сина и Светия Дух, едно Божество в Троица, и Нему да принасям хвалебна жертва, — отговорила девойката. — Не мога на бездушни идоли да въздавам оная чест, която принадлежи на моя Създател.

Управителят почнал да увещава девойката, като се стараел ту да я склони чрез обещания, ту да я сплаши чрез закани. Всичко обаче било напусто. Девойката казвала: «Аз искам да си остана вярна рабиня на моя Бог, Който доброволно пострадал за мене. Ти няма да ме сплашиш чрез закани, защото сред страданията ще ме укрепя Оня, на Когото се уповавам. »

Разгневен от тоя отговор, управителят заповядал да бият Марина. Под жестоките удари от нея потекла кръв. После приковали девойката на едно дърво и терзаели тялото и с железни остриета. Подкрепена - чрез сила отгоре, Марина понесла търпеливо ужасното мъчение. След това, едва жива, я затворили в тъмница.

В тъмницата тя изведнъж видяла над себе си сияещ кръст, който озарил тъмничния мрак. Чули се думите: «Радвай се, Марино, защото ти победи злобата на врага! Радвай се, защото скоро, като мъдрите девойки, ще влезеш в чертога на твоя Жених, безсмъртния небесен Цар!»

Сърцето на Марина се изпълнило с неизказана радост. В същото време тя почувствувала, че раните ѝ заздравяват и на тялото ѝ се връщат силите. Тя молила Бога да я удостои, със св. кръщение, та измита чрез него да влезе в небесния чертог.

Когато на другия ден отново извели Марина на съд, всички останали изумени, като я видели здрава и радостна. Някои от езичниците познали силата Божия; други приписвали на някакво магесничество изцерението на девицата; а управителят отново я убеждавал да остави своята вяра и да се поклони на боговете, които според него ѝ дарували изцеление.

— Не мога да оставя моя Бог, Който ми показва Своята милост! — отговорила Марина.

Започнали ужасни изтезания. Тялото на мъченицата наново било разранявано, а раните — опалвани с огън. Марина с твърдост понасяла мъченията. Тя непрестанно се молела Богу да я удостои да мине и през водата на кръщението, както е минала през огън за Неговото име.

Тия молитвени думи навели управителя на мисълта да удави св. мъченица. Той заповядал да донесат грамадна каца с вода и в нея да хвърлят здраво свързаната девойка. А Марина извикала: «Господи Иисусе Христе, Който си счупил оковите на смъртта и ада, милостиво погледни над Твоята рабиня, развържи моите вериги и нека тая вода ми бъде желаното от мене св. кръщение и възраждане за живот вечен!»

Едва свършила молитвата си, веригите ѝ се разкъсали и неизказана светлина я огряла. Мъченицата стояла във водата и пеела хвалебна песен на Бога Всевишни. Най-последно управителят я осъдил на смърт.

Преди смъртта Марина се обърнала към събралия се народ и го увещавала да познае истинния Бог, а не да се кланя на бездушните истукани. След това се помолила за всички. В предсмъртния си час тя се удостоила да види Самия Христос, Който я призовавал към вечния покой. Тогава Марина навела глава под меча на палача.